Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

GÖTEBORGS UNIVERSITET

(Br.) Litt.
Sv.
Folklitt.

Den röda Kammaren

1837.

GÖTEBORGS STADSBIBLIOTEK

Den röda Kammaren.

Bretagnisk Spökhistoria.

Norrköping.
Adolph Fredrik Raams Enka.
1837.

GÖTEBORGS STADSBIBLIOTEK

I fordna tider fanns wid Guerlesquin ett wärdshus, som man kallade Hwita Huset, emedan hela deß framsida war hwitstruken. Wärdarne der woro alltid kända för hederligt folk, som gingo till skrift en gång om året och förde sina räkningar så, att man ej behöfde räkna om dem. Också togo alla resande gerna in på Hwita Huset och hästarne stannade alltid der sjelfmant.

En dag då mäster Flock, wärden på Hwita Huset, stod i förstugudörren och rökte sin pipa, såg han en resande anlända, som red på en ståtlig häst, tycktes wara en betydande man och ej hemma der i landet.

Den främmande begärde qwällsward och ett rum öfwer natten.

Flock tog hatten af och pipan ur mun och swarade: "Gud skydde er, herre! Qwällsward skall ni få, men något enfamt rum kan jag ej ge er, ty wi ha deruppe sex mulåsnedrifware uppifrån landet, som ha upptagit alla sex sängarne wi här ega."

Härpå swarade den resande: "Min Gud! hederswän, laga likwäl, att jag får något tak öfwer hufwudet; hundarne finna ju ett skjul, är det wäl då billigt, att en kristen menniska ej

skall kunna få någon tillflykt i ett sådant herrans wäder"?

"Sannt nog, Herr resande," genmälte Flock, "men så wißt jag hoppas bli salig, här finns ej ett enda rum ledigt, utom Röda Kammaren."

"Nå wäl, gif mig den då!"

Wärden korsade sig, tog ett steg tillbaka och ropade med häpen röst: "Hwad, ni will sofwa i Röda Kammaren! Jag ser wäl att ni är främling här i landet... Alltsedan jag warit wärd på Hwita Huset, hafwa ej mer än twå personer sofwit i den kammaren och båda lade sig med swart hår, men om morgonen war det helt grått."

"Aha, der spöker då?"

"Jo men, gör det så," mumlade wärden.

"Nå wäl, på Guds och Wår Frus nåd wågar jag mig dit. Gör upp eld i Röda Kammaren och bädda der en säng åt mig, ty jag är frusen och trött."

Wärden gjorde som man befallt, och den resande gick efter slutad qwällsward och sedan han tagit god natt af alla wid bordet, upp i Röda Kammaren. Wärdshuswärden och hans hustru bådo många böner till Gud och den heliga Jungfrun för den resande, ty de woro swåra förfärade.

Främlingen hade emellertid hunnit till sitt nattrum, och begynte taga det närmare i ögnasigte.

Det war en stor kammare, med röda wäggar, hwarpå syntes stora, lysande fläckar, att det såg ut, som wore muren öfwerstrukad med blod, hwilken ännu ej rätt torkat. Längre bort

stod en fyrkantig säng, med stora omhängen. För öfrigt war kammaren tom och man hörde winden sorgligt hwina genom skorstenen och längs korridoren, liksom de fördömdes tjut i afgrunden.

Den resande föll på knä, bad tyst till Gud och lade sig så utan räddhåga. Snart somnade han.

Men klockan slog tolf i närmaste klockt rn och han spratt upp ur sömnen och hörde hur sängomhängena drogos undan och halkade gnisslande utåt jerntenen och hela högra sidan af sängen blef blott och bar. Nu reste sig främlingen upp och wille stiga ur sängen, men hans fot nådde någonting kallt och förskräckt drog han den tillbaka.... Der stod en likkista, med ett brinnande waxlius i hwartdera af de fyra hörnen, och ett swart bårtäcke war bredt öfwer kistan, öfwerslådt med hwita stjernor. Främlingen kastade sig åt andra sidan af sängen för att der komma ur den; men genast stod der samma kista, med sina waxljus, och sitt swarta stjernbeströdda bårtäcke. Fem gånger försökte den resande lemna sängen åt olika sidor, men alltid stod samma kista honom i wägen. Nu såg han att det war en död han hade att göra med. Han tog mod till sig, föll på knä i sängen och sedan han korsat sig, tilltalade han spöket.

"Hwem är du? Tala, det är en kristen som hör dig."

En djup röst utgick nu från likkistan och swarade: "Jag war en resande, liksom du, och låg här i kammaren och blef mördad af dem som då höllo wärdshus här. Min historia lyder i korthet sålunda: Jag war ende sonen till en landtman i Bretagne. Mina föräldrar, ehu-

ru obemedlade, önskade att jag skulle studera, på det jag sedan skulle kunna inträda på en mera lysande bana. För detta ändamål uppoffrade de allt hwad som kunde ihopsparas. Jag skickades till akademien, hwaresr jag innan kort gjorde betydande framsteg, och befann mig snart wid de år, då jag skulle wälja ett yrke. Det fria lefnadssättet wid Akademien hade gifwit mig en synnerlig lust för ett sorgfritt och oberoende lif. Det hwardagliga förekom mig alltför enformigt och jag längtade blott efter äfwentyr. Det dröjde också icke länge förrän sådana, till min olycka, inträffade sig. I Universitetsstaden hade jag lärt känna en ung flicka, dotter till en Magistratsperson. För henne fattade jag ett häftigt tycke, och war äfwen nog lycklig att finna min kärlek beswarad. Ett felades likwäl ännu i min lycka: hennes faders bifall. Uppmuntrad af min älskarinnas försäkringar wågade jag ändtligen anhålla om hennes hand; men hwem kan måla min bestörtning, då jag erhöll ett rent afslag. Såsom motiv dertill anfördes, min obemedlade ställning, min saknad af syssla m. m. Jag war just i begrepp att söka mig en plats wid någon af aßisdomstolarne, då jag plötsligen erhöll den underrättelsen, att min älskarinna skulle gifta sig med en rik bankier i grannskapet. Alla mina ådror stelnade af fasa wid denna underrättelse, och endast då, når jag fick erfara att giftermålet war tillståldt af fadren, utan flickans bifall, blef jag något lugnare. Jag tänkte numera endast på medlet att få äga den åskade, och beslöt att ernå det, kosta hwad det wille. Om, tänkte jag, bankierens penningar wore i mitt wåld, skulle fadren icke kunna neka mig sin

dotters hand. Men huru åtkomma dem? dertill wißte jag ingen utwäg. Ändtligen erhåller jag underrättelse, att bankieren företagit en lång resa och att han medförde en summa af 80,000 Fr., som han ämnade utlåna på åtskilliga ställen. Mitt beslut är genast taget. Jag skyndar efter honom, och är nog lycklig att efter ett par dagsresor upphinna honom. Med pistolen riktadt mot hans bröst affordrar jag honom en summa af 15,000 Fr. och besvär honom deßutom att afstå från alla anspråk på min flicka. Bankieren häpnade i början, men fattade snart mod, gaf sin häst sporrarne, och utropade med ett hånlöje: usling! jag bewiljar ingen af dina fordringar. Först skall du se den du älskar i mina armar, och sedan må du dö på schawotten, ty jag will angifwa dig såsom en röfware. Nu kunde jag ej längre återhålla min harm. Bankieren war inom skotthåll. Jag tryckte af. Min kula träffade, och han störtade död till marken. Min första tanke war att bemäktiga mig hans börs, och, för att undwika all mißtanke, på en biwäg återwända till Uniwersitetsstaden. Sedan jag försett mig med penningarne fortsatte jag resan och hade redan tillryggalaggt en dagsresa, då nattens skuggor småningom inbröto och jag befann mig wid ändan af en tjock skog. På afstånd skimrade det bleka skenet af en lampa, och jag följde denna ledstjerna, under förhoppning att snart finna herberge. Jag bedrog mig icke heller, ty jag befann mig wid detta wärdshus. Ägaren, af hwars widriga yttre jag ej wäntade något särdeles godt, bad mig med förställd höflighet wara wälkommen, och anwisade mig, som jag redan nämnt, detta rum till hwiloställe. Af

försigtighet hade jag dock före mitt inträde nedgräft penningarne under den lilla trekantiga stenen wid wårdshusets östra sida, men sjelfwa börsen medtog jag på kammaren. Jag insomnade snart, och i drömmen föreswäfwade mig tanken på min tillkommande sällhet, på mina brott, på mitt straff. Midnatten uppwäcktes jag af ett förfärligt buller. Hastigt uppbröts dörren, och framför mig stodo twenne fruktanswärda gestalter. Jag fattade genast min pistol, men den war, ty wärr! icke laddad. Man affordrade mig mina penningar; börsen upptäcktes, öppnades och befanns tom. Jag wille tala då — ett dolkstygn slutade mitt lif. Jag är död i synd, och min själ brinner i skärselden.

"Hwad åstar du till din hugswalelse, plågade ande?"

Först måste penningarne uppgräfwas och utdelas till de fattige. Derefter åstundar jag tio meßor i Kyrkan wår Fru af Folgôat, lästa af en Prest i swart och hwit stola, samt en walfärd för min själs frälsning till wår Fru af Rumingol, af en from kristen.

Penningarne skall jag utdela efter pligt och samwete. Ifwen de tio meßorna skall du hafwa, och jag sjelf skall för din själs frälsning walfärda till wår Fru af Rumingol.

Knappt woro deßa orden sagda innan ljusen släcktes, omhängena åter föllo tillhopa, kistan förswann och allt blef åter tyst och stilla. Fremlingen tillbragte den öfriga delen af natten under warma böner för den mördade.

Dagen derpå berättade han alltsammans för wärden och försäkrade honom att han skulle uträtta allt hwad den döde begärt.

En månad derefter hade Kammaren förlorat sin blodfärg och blifwit ljus och glad som de öfriga rummen; man hörde numera der aldrig annat buller än at wädret och sög der ingenting annat än tre sängställen och ett krucifix ofwanför spiseln.

Fremlingen hade hållit sitt löfte.

1001851194